

Spravodlivosť – mýtus alebo realita?

Už od útleho veku sa často dostávame do situácií, kedy cítime, že spravodlivosť vedie boj, ktorý neustále prehráva. Maličkosti plné krivdy sa nám zapisujú pomaly ale isto do hláv a sprevádzajú nás po celý život. Otázka však znie, je spravodlivosť čiernobiela? Môžeme udalosti hádzať len do dvoch škatuliek s názvom „spravodlivé“ a „nespravodlivé“? Je spravodlivosť len spleť náhodných písmen, ktoré nič neznamenajú alebo sa jej naozaj raz dočkáme?

Áno, viem. Na tomto svete nie som dostatočne dlho na to, aby som mohla súdiť tak komplexný pojem ako je spravodlivosť. Mnohí si o mne myslia, že som ešte ani nedostala šancu ochutnať naozajstný život. Ale áno, aj ja mám oči, stretávam sa s názormi, s neférovými situáciami, s krivdou a nespravodlivosťou. Človek nemusí mať šesťdesiat aby videl, ako dnešný svet funguje. Už počas prvých školských rokov, ktoré trávime v laviciach, máme možnosť všimnúť si, ako to niekedy (a teda väčšinu času) chodí. Dodnes si pamätám na to, ako mnou zvykli snaživí spolužiaci opovrhovať len preto, lebo som dostala z písomky lepšiu známku ako oni, aj keď príprave venovali omnoho viac času. Mysleli si, že je to voči nim nefér, ale až keď sa strany otočili, pochopila som ich hnev. Spočiatku mojou hlavou letelo, že mi len závidia, že je to ich vina, pretože nevedia človeku dopriať. Časom som ale dostala šancu vidieť to aj z ich uhlu pohľadu. V ich očiach videli dievča, ktoré sa zaujímalo viac o čas strávený po škole ako o študijné výsledky. Videli, že na testy som sa zvykla pripravovať cez voľné hodiny a mysleli si, že mi dobré známky padajú z neba. Mysleli si, že ich vôbec nepotrebujem a aj tak ich dostávam. Oni sa snažili o čo najlepší výsledok, najprv kvôli strednej, neskôr kvôli vysokej škole a celkovo bojovali za svoje vysoké ciele, ktoré ich motivovali. Čo si však neuvedomovali bolo, že áno, aj keď to tak nevyzerá, aj ja sa musím snažiť. Aj ja mám ciele a vízie, aj keď o nich nezvyknem často rozprávať. Aj ja som výučbe musela venovať čas a energiu, možno im to pripadalo málo, pre mňa to znamenalo odložiť na danú chvíľu všetky ostatné aktivity a obetovať sa. Keď som sa však pozrela na dané okolnosti objektívne, povedala som si, že situácie a dôsledky nemožno deliť len na spravodlivé a nespravodlivé. Myslím si, že za slovom spravodlivosť sa ukrýva naozaj široké spektrum určitých aspektov, množstva pohľadov a hlavne toho, ako je človek ochotný prijať ich. Niektorí mohli považovať moje jednotky za krivdu, ja som ich videla ako úspech.

Ale moja maličkosť nie je žiadnou výnimkou. Aj ja som mala svoje chvíle, kedy som sa zamýšľala, prečo je moja spolužiačka v druhej lavici tak krásna, prečo má lepšiu postavu, prečo má plnšie pery. Aj keď sa správala k ostatným arogantne, jej pôvab k nej lákal haldu milých ľudí. V duchu som preklínala nebo a prišlo mi extrémne nespravodlivé, prečo bola niekomu dopriata krása, aj keď bol zvnútra ako smrteľný jed. Avšak ako zo všetkého, aj z tohto som raz vyrástla. Dostala som možnosť spoznať takéhoto človeka a aj keď všetko vyzeralo tak nefér, keď som odkryla vrstvy jej vnútra, zistila som, že aj ona bola len obyčajná bytosť s trápeniami a starosťami. Zrazu sa tá strašná nespravodlivosť začala pomaly strácať, pohybovala sa na spektre, až úplne zahynula. Prajem si, aby si ľudia uvedomovali, že až keď vidíme do vnútra problému, vtedy môžeme naozaj súdiť, či hovoríme o spravodlivosti alebo o jej opaku.

Osobne verím tomu, že je len na našej spoločnosti, ako vyzerá dnešný svet. Sme to my ľudia, ktorí nesieme zodpovednosť za jednotlivé následky. Spoločne si tvoríme budúcnosť a preto je len na nás, ako to tu bude o pár rokov fungovať. Často si však obraz o spravodlivosti ničíme

klamstvami či nepriamym zavádzaním. Deti vyrastajú v prostredí plnom krivdy a čoraz ťažšie je prebiť sa životom v rámci fér hry. Je však veľmi dôležité nezabúdať, že je to v našich rukách, v našej sile hlasu a na našom zdravom rozume. Stále sa oplatí dať spravodlivosti šancu a pracovať na jej dosiahnutí, aj keď často tápeme a máme pocit, že je to len mýtus, ktorý márne hľadáme. Ale keby bola nereálna, prečo by za ňu toľko ľudí viedlo boj? Za imaginárne veci sa spoločnosť nebije často, kvôli spravodlivosti sa však o vojne uvažovať oplatí. Občas možno máme pocit, že sa nám pred očami kúsok po kúsku rozpadá. Cítíme sa stratene, akoby nám ju niekto zobral a nikdy neplánoval vrátiť.

Každý z nás sa určite ocitol v situácii, kedy nespravodlivosť zašla za hranice nášho vnímania. Naše morálne hodnoty boli zrazené na zem a my sme zrazu boli na kolenách. Čo teraz? Čo ak sa už neoplatí bojovať ďalej? Domáhať sa svojich práv a veriť v tú, toľko spomínanú, spravodlivosť? Hlasy šepkali potichu v našej hlave. Ale ako je už všetkým známe, odpoveďou bude stále áno. Niekedy veľmi neisté a bojzlivé. Ale stále to bude áno.

Katarína G.